

tum uppmätt, linne- eller sidenband, som begagnas till uppmätning af större längder.

MÄTBAR, a. 2. Som kan mätas. — *Mätbarhet*, f. 3.

MÄTISMAN, m. 3. pl. — *män*. (gam. lagt.) Värderingsman. *Efter m-na ordom*, efter värderingsmäns utlåtande, pröfning.

MÄTLIG, a. 2. Som kan mätas. — *Mätlighet*, f. 3.

MÄTNING, f. 2. Handlingen, hvarigenom något mätes. Bildar flera sammansättningar, såsom: Längd-, Höjdmätning, m. fl.

MÄTRESS, mät'räss, f. 3. (fr. *Maitresse*) Frilla, samqvinna.

MÄTRESNÖRE, n. 4. Snöre, som af landtmätare vid mätning begagnas.

MÄTSTÄNG, f. 3. pl. — *stänger*. En fem alnar lång, i fot indelad stång, som begagnas vid mätning af jord.

MÄTT, a. 1. 1) Som fullkomligt tillfredsställt sitt begär efter föda. *Vara m. af gröt. Han blir aldrig m. Äta sig m. af släpärter*. — 2) (fig.) Som fått nog af något, fått sitt lystmäte. *Skratta, gråta sig m.*, så att man ej förmår skratta, gråta mer. *Se sig m. på någon*, se så mycket man vill derpå. *Gammal och m. af lefvande, m. på lifvet*, ledsen dervid. *M. af ära*, som fått sitt lystmäte deraf.

MÄTTA, v. a. 1. 1) Göra mätt. *M. någon med bakelse*. (Absolut) *En mat, som icke m-r*, hvaraf man ej känner mättnad. — 2) (fig.) Gifva någon sitt lystmäte på en sak. *Han kan ej m-s på beröm*, får aldrig beröm, så att han är nöjd. — *Syn*. Tillfredsställa. — 3) (kem.) Tillsätta så mycket af ett ämne till ett annat, att detta sednare ej kan upptaga mer af det förra. — *M. sig*, v. r. 1) Äta sig mätt. *De fattige få m. sig med potates*. — 2) (fig.) Fullkomligt tillfredsställa sitt begär. *M. sig med blod*. — *Mättande*, n. 4. o. *Mättning*, f. 2.

MÄTTHET, f. 3. Egenskapen att vara mätt. Sägnes äfven i fig. mening. *M. på ära*. — *Syn*. Tillfredsställelse, Lystmäte; Ledsnad.

MÄTTNAD, m. 3. 1) Se *Mäthet*. — 2) (kem.) Förhållandet, att ett ämne blifvit mättadt af ett annat.

MÖ, f. 3. pl. *mör*. 1) Qvinna, ung eller gammal, som lefvat i fullkomlig kyskhet. — 2) (i allm.) Ogift ung qvinna.

MÖBEL, mö'b'l, m. 3. pl. *möbler*. (fr. *Meuble*, af lat. *Mobilis*) Bohagsting, hvarmed för nytta, bekvämlighet eller prydnad skull ett rum förses. Husgerådssak. *Han har vackra möbler*. — *Ss. M-handel, -handlare, -öfverdrag*.

MÖBELDAMAST, --- ässt, n. 3. En sort damast, hvarmed möbler beklädas.

MÖBLERA, v. a. 1. Förse med möbler. — *Möblerande*, n. 4. o. *Möblering*, f. 2.

MÖDA, f. 1. Anstränging af krafter, vare sig kroppens eller själens. *Göra sig mycken m. med ett arbete*, anstränga sig dermed. *Han har ej gjort sig mycken m. i denna sak. Han hade intet för sin m. Lifvets mödor. Göra sig mycken m., all m. i verlden att uppnå sitt syfte*, på det högsta bemöda sig att... *Göra sig m. med en sak. Gör er ingen m.*, besvära er ej. *Det lönar ej m-n, är ej m-n värdt att...* tjänar till ingenting, är fruktlöst, onyttigt att... *Hafva m. att berga sig*, med svårighet kunna skaffa sig lifsuppehälle. *Med m.*, med svårighet; knappt. *Utan m.*, utan svårighet, lätt. (Ordspr.) *För m-n får man födan*, man måste

arbeta, för att kunna nära sig. — *Syn*. Arbete, Besvär, Bråk, Ansträngning.

MÖDA, v. a. 1. 1) Trötta. Oftast absolut. *Delta arbete m-r mycket. Fin stil m-r ögonen*. — *Syn*. Trötta, Strapatsera, Anstränga. — 2) Röra en kroppslig mycket. *Han får icke m. den sjuka foten*. — *M. sig*, v. r. 1) Anstränga sig, göra sig möda. *Han m-r sig för mycket med det arbetet*. — 2) Taga kroppströrelse. *Patienten bör m. sig något litet*.

MÖDDRYG, mö'd-dryg, a. 2. (fam.) Som ej gerna gör sig möda. — *Syn*. Se *Lat*.

MÖDERNE, mö'därne. Ursprungl. genitiv i bestämd form af plur. *Mödrar*. Brukas nästan adjektivt i sammanställningen *M. arf*, som dock numera vanligen sammanskrifves (se här nedan). — *S. n. sing.* 1) Mödernearf. *Han har förslöst sitt m.* — 2) Modrens sida, i afseende på släktkap. *Vara slägt med någon på m-t.* — 3) Slägt på moders sida. *Bräs på m-t*.

MÖDERNEARF, mö'därnearrv, n. 3. Hvad någon ärfver efter moder. Förkortas ofta till blott *Möderne*.

MÖDOM, m. 2. 1) (anat.) Så kallas, hos qvinnor, en ringformig eller halfmånläk, hinnaktig lucka, i sjelfva ingången till moderslidan. *Taga m-en från en flicka*, förföra henne. — 2) En qvinnas oskuldstillstånd. — 3) *Maräng*.

MÖDOSAM, a. 2. Som medför, orsakar möda. *M-t arbete*.

MÖDOSAMT, adv. Med mycken möda. *M. arbetad*.

MÖGEL, n. sing. Den allmänna benämningen på en familj af svamparna, hvilkas släkten ej uppväxa till en särskilt svamp, utan blott till trådar, hvarur fröen utvecklas. *Hypomyces*. — *Ss. M-lik*.

MÖGELSKINN, n. 3. Mögel i form af ett skinnigt öfverdrag.

MÖGELSVAMP, m. 2. Svamp, som tillhör Mögelfamiljen.

MÖGLA, v. n. ell. **MÖGLAS**, v. d. 1. Öfverdragas med mögel. — *Möglande*, n. 4. o. *Mögling*, f. 2.

MÖGLIG, a. 2. Öfverdragen med mögel. *M-t bröd*.

MÖGLIGHET, f. 3. 1) Egenskapen att vara möglig. — 2) Se *Mögel*.

MÖJA, f. 1. (prov.) Se *Ranunkel*.

MÖJLIG, a. 2. (t. *möglich*) Som kan ske, inträffa, verkställas, som låter sig göra. *Alla m-a olyckor. Han hittar på alla m-a dårskaper. Använda all m. omsorg. Med största m-a besparing, med minsta m-a kostnad. Så fort m-t är. Så mycket m-t är, i m-aste måtto. Göra allt hvad m-t är. Det är ganska m-t. Det är en m. sak, det är möjligt; äfv. (fam.) det är ingenting att undra på, att göra väsen af. *Med m-aste första*, så fort ske kan. — *Syn*. Görlig, Verkställbar, Utförbar.*

MÖJLIGEN, adv. På möjligt sätt. *Göra allt hvad m. göras kan. Allt hvad de m. kunde få ihop*. — *Syn*. Görligen, Möjligtvis, Görligtvis.

MÖJLIGHET, f. 3. Egenskapen att vara möjligt. *Det är ingen m. att lyckas*, man kan på intet möjligt sätt lyckas. — *Syn*. Görlighet, Verkställbarhet.

MÖJLIGTVIS, adv. Se *Möjligen*.

MÖJSEL, mö'js'l, m. sing. Ett slags hästsjuka.

MÖKA, v. a. 1. (pop.) Se *Uppmjuka*.

MÖKRÄNKNING, f. 2. En oskyldig flickas förförande.